

Arrest

nr. 234 449 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tibetaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 13 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.4. Op 23 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 228 190 van 29 oktober 2019 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 25 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw T. (...) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Volgens mevrouw staan de ongemakken om de aanvraag in te dienen in India niet in verhouding tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. De proportionaliteitstoets dient volgens mevrouw dan ook gevoerd te worden. Er moet een juist evenwicht behouden worden. Inzake artikel 8 EVRM moet er nagegaan worden of de overheid een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te behouden en voort te zetten.

Mevrouw woont ongeveer 3 jaar samen met de heer L.T. (...). Hij is een erkende vluchteling en verkreeg later de Belgische nationaliteit. Mevrouw beweert dat het haar partner is waarmee ze traditioneel gehuwd zou zijn. Mevrouw legt echter geen enkel document voor waaruit dit traditioneel huwelijk blijkt. Het feit dat ze 3 jaar samenwonen betekent ook niet dat het om een partnerrelatie zou gaan. Buiten het feit dat ze samenwonen, bevinden er zich geen elementen in het dossier waaruit ontegensprekelijk blijkt dat het om een partnerrelatie gaat. Mijnheer was oorspronkelijk een monnik en kan als monnik niet huwen. We beschikken niet over de informatie waaruit blijkt dat hij geen monnik meer is en een echte partnerrelatie kan aangaan met een andere persoon. Mevrouw is non geweest maar zou uitgetreden zijn. Mevrouw zou dus wel kunnen huwen. Mevrouw verklaart niet te kunnen huwen met de persoon waarvan ze beweert dat het haar partner is. Mevrouw toont niet aan dat ze reeds stappen heeft gezet met het oog op een officieel huwelijk en om welke reden dat niet mogelijk was of niet toegelaten werd.

Dat mevrouw niet officieel zou kunnen huwen, is in dit stadium slechts een blote bewering. Mevrouw beweert dat ze niet kan huwen onder meer omdat ze geen paspoort bezit. Ook dit is slechts een blote bewering. Mevrouw beschikt over een internationaal reisdocument waarmee ze naar Europa reisde. Mevrouw toont niet aan dat dit document geen waarde zou hebben bij haar identificatie en huwelijk.

De geëigende procedure om een machtiging tot verblijf te bekomen op basis van een partnerrelatie of huwelijk is de procedure gezinshereniging. Voor de gezinsherenigingsprocedure gelden specifieke voorwaarden. Mevrouw is hiervan op de hoogte daar ze tijdens haar asielinterview verklaarde dat ze via gezinshereniging naar België wou komen maar dat dat niet mogelijk was omdat haar partner op dat moment geen stabiele job in België had.

Mevrouw verklaart opnieuw dat ze voor de procedure gezinshereniging niet in aanmerking komt omdat haar partner geen stabiele bestaansmiddelen heeft in België. De procedure 9bis kan echter niet dienen ter vervanging van de gezinsherenigingsprocedure. Elk dossier wordt bovendien individueel onderzocht en behandeld door de dienst Gezinshereniging. De specifieke elementen in elk dossier worden in aanmerking genomen in de beoordeling of iemand op basis van een partnerrelatie een machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Wat de verklaring betreft dat mevrouw voor onbepaalde tijd gescheiden zal worden van de man waarvan ze beweert dat het haar partner is, dient er op gewezen te worden dat de procedure Gezinshereniging strikt gebonden is aan welbepaalde termijnen.

Tibetanen worden volgens mevrouw in India aan restricties onderworpen, op het vlak van werk, bewegingsvrijheid, vrije meningsuiting, vrijheid van vergadering. Tibetanen in India zouden volgens mevrouw niet vrij in en uit kunnen reizen. Mijnheer kan als Belg met Tibetaanse origine probleemloos in en uitreizen. Dat Chinese Tibetanen in India niet vrij in en uit kunnen reizen, stemt niet overeen met de manier waarop mevrouw naar Europa reisde, namelijk met een internationaal reisdocument voorzien van een Schengenvisum. Met dit visum kon ze naar Frankrijk reizen, er kortstondig verblijven en vervolgens doorreizen naar België.

Mevrouw wijst op de onmogelijkheid van de persoon waarvan ze beweert dat het haar partner is om met haar mee te gaan naar en zich te vestigen in India. Een gezinsleven kan volgens mevrouw in India niet effectief worden beleefd. Haar partner zou in India geen bescherming genieten. Hij zou blootgesteld worden aan refoulement. De Dienst Vreemdelingenzaken insinueert niet dat het gezinsleven in India dient beleefd te worden, enkel dat mevrouw niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om zich tot de Belgische ambassade te richten om er een machtiging tot verblijf aan te vragen. Dat mijnheer het slachtoffer zou kunnen worden van refoulement naar de Volksrepubliek China indien hij meereist, is onmogelijk daar mijnheer de Belgische nationaliteit heeft. Als een situatie voor mijnheer ernstig zou worden in India en hij zelf geen hulp kan vinden, kan hij als Belg in het kader van de consulaire bijstand een beroep doen op de Belgische vertegenwoordiging in India. Bovendien kan er op gewezen worden dat mevrouw T. (...) mijnheer L.T. (...) op het Indische grondgebied leerde kennen. Daaruit blijkt dat mijnheer zonder problemen reeds aanwezig is geweest op het Indische grondgebied kort voordat mevrouw naar België kwam. Ook mevrouw dient niet te vrezen voor refoulement naar de Volksrepubliek China. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft: "U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving naar de Volksrepubliek China."

Dat mijnheer omwille van zijn huidige tewerkstelling in België niet mee zou kunnen reizen naar India, is niet ernstig gezien tewerkstelling in België niet betekent dat reizen niet meer mogelijk is. Voltijdse werknemers hebben in België doorgaans recht op 4 weken jaarlijkse vakantie. Mijnheer is ook niet verplicht mee te reizen naar India.

Als alleenstaande vrouw in India zou mevrouw volgens haar bewering - indien de heer L.T. (...) niet mee zou reizen - het risico lopen slachtoffer te kunnen worden van seksueel geweld. In dat verband legt mevrouw het artikel voor: "Genderbased violence in Tibetan community in India". Tibetanen in India

zouden tot de lagere kaste behoren in India en daardoor een hoger risico lopen op seksueel geweld. Tibetanen zouden een kwetsbare groep vormen. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat er vrouwen zijn die seksueel misbruikt worden in India. In het artikel worden echter enkele specifieke gevallen uitgelicht terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India verhoudingsgewijs veel groter is. Er dient op gewezen te worden dat mevrouw van 1992 tot 2016 in India verbleef en voor de Belgische overheid nooit melding maakte van één feit waaruit blijkt dat ze eerder al in India het slachtoffer is geweest van seksueel geweld. Het seksueel geweld in India kwam evenmin ter sprake tijdens de asielprocedure van mevrouw. De subsidiaire bescherming werd haar niet toegekend.

Mevrouw roept haar staatloos zijn in als buitengewone omstandigheid en voegt het artikel "Tibet's stateless nationals III" toe van het Tibet Justice Center. Dat mevrouw een staatloze zou zijn, stemt niet overeen met de informatie in haar specifieke dossier. De procedure om erkend te worden als staatloze verloopt via de familierechtbank als onderdeel van de rechtbank van eerste aanleg. Uit geen enkel document blijkt dat mevrouw deze procedure heeft opgestart en erkend werd als staatloze. Mevrouw heeft nog steeds de nationaliteit van de Volksrepubliek China met verblijfsrecht in India.

Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kunnen Tibetanen die een legaal verblijf hadden in India probleemloos een internationaal reisdocument verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Dit document is ook gekend als "identity certificate" of ook "yellow book". Tibetanen in België kunnen op eenvoudige wijze voor hun vertrek terug naar India de terugreisformaliteiten in orde brengen zoals het laten plaatsen van een stempel "no objection to return to India" wat slechts een formaliteit zou zijn voor de Indische autoriteiten.

Mevrouw kan beroep doen op het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: verzoekers om internationale bescherming, uitgeprocedeerde verzoekers en migranten zonder wettig verblijf. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer."

1.8. Op 25 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Mevrouw, een Chinese Tibetaanse met een legaal verblijf in India, kwam in 2016 met een internationaal reisdocument voorzien van een visum van New Delhi naar Frankrijk en zij reisde vervolgens door naar België waar ze een asielprocedure opstartte. Deze procedure werd beëindigd. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar ten aanzien van het land van herkomst, in haar geval India, toegekend. Mevrouw legt geen geldig internationaal reisdocument voor voorzien van een geldig visum. Mevrouw bevindt zich momenteel illegaal op het Belgische grondgebied."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoekster heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familielevens in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Verwerende partij diende dan ook een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging te maken zoals vereist door artikel 8 EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In casu heeft verzoekster verschillende elementen aangehaald die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar India om aldaar de aanvraag in te dienen. Verwerende partij heeft echter niet geantwoord op alle relevante elementen die werden aangevoerd door verzoekster in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de argumentatie die werd uiteengezet in het verzoek tot nietigverklaring van de eerste weigeringsbeslissing. Daarnaast werden een aantal elementen onvoldoende in rekening gebracht door verwerende partij.

3.1. Verwerende partij lijkt vooreerst plots te twijfelen aan het bestaan van verzoeksters relatie met de heer L.T. (...). Zij baseert zich hiervoor op het feit dat verzoeksters partner een monnik zou geweest zijn en als dusdanig niet kan huwen, en dat er geen bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat het effectief om een partnerrelatie gaat. Dergelijke motivering is niet ernstig.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in het verleden nooit getwijfeld heeft aan het bestaan of de oprechtheid van de partnerrelatie tussen verzoekster en de heer L.T. (...). Ten tijde van haar asielaanvraag in 2016 gaf verzoekster reeds aan haar partner te hebben ontmoet in India. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twijfelde - na verzoekster uitgebreid te hebben ondervraagd - niet aan deze relatie, wat ook expliciet blijkt uit de motivering van hun weigeringsbeslissing (stuk 2).

Ook uw Raad bevestigde in arrest nr. 228 190 van 29 oktober 2019 dat verwerende partij niet betwist dat er sprake is van een stabiele en duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner, en dat er dus sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Uw Raad aanvaardde zelf eveneens het bestaan van het gezinsleven tussen verzoekster en haar partner, en vernietigde de bestreden beslissing omdat

verwerende partij een gebrekkige belangenafweging had gemaakt van dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM als buitengewone omstandigheid.

Het is dan ook bijzonder onredelijk van verwerende partij, en bovendien in strijd met het gezag van gewijsde van bovenstaand arrest van uw Raad, om plots van gedacht te veranderen en alsnog te twifelen aan het bestaan van een romantische relatie tussen verzoekster en haar partner.

Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat de huidige bestreden beslissing bijzonder tegenstrijdig gemotiveerd is. Verwerende partij geeft namelijk in de motieven van de bestreden beslissing aan dat verzoekster de gezinsherenigingsprocedure moet volgen om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van haar partnerrelatie, en stelt letterlijk dat "de Dienst Vreemdelingenzaken insinueert niet dat het gezinsleven in India dient beleefd te worden".

Verwerende partij lijkt dan ook uit te gaan van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster en haar partner, dat van die aard is dat het beschermd moet worden door artikel 8 EVRM, en maakt zelfs een (wederom gebrekkige - cf. infra) belangenafweging inzake. Een en ander is onverenigbaar met een twijfel aan het bestaan van een beschermingswaardige partnerrelatie op zich.

In uiterst ondergeschikte orde wenst verzoekster op te merken dat er geen enkele reden voorhanden is om te twifelen aan de relatie met haar partner. In al haar contacten met de Belgische autoriteiten heeft verzoekster sinds 2016 haar relatie met haar partner vermeld. Verwerende partij is op de hoogte dat zij al vier jaar samenwonen, en ook het CGVS twijfelt niet aan deze relatie na verzoekster uitgebreid te hebben ondervraagd hierover. Verzoekster gaf aan traditioneel gehuwd te zijn met de heer L.T. (...) en legt thans nog enkele foto's voor waaruit duidelijk blijkt dat ze veel tijd met elkaar doorbrengen (stuk 3).

Verwerende partij voert aan dat verzoeksters partner als monnik niet kan huwen. Zij blijft echter hangen bij een blote bewering en laat volledig na om aan te tonen waarop zij zich baseert om dergelijke stelling te poneren. Uit niets in het administratief dossier blijkt dat het aan Tibetaanse boeddhistische monniken is verboden om in het huwelijk te treden. Daarenboven levert een eenvoudige zoektocht op het internet reeds de volgende informatie op:

"Within the Tibetan Nyingmapa tradition, there are both celibate and non-celibate sub-schools. The Sakya school of Tibetan Buddhism has been headed by the same aristocratic, non-celibate clan since the 11th century; leadership positions pass from father to son. However; even within celibate orders, there may be spiritual marriages between tantric practitioners, discussed below.

Some monastic orders in Mongola - closely related to but operationally separate from Tibetan Buddhism - are celibate, and others are not.

The ordained clergy of all other schools of Buddhism are celibate, however. This has been true since the time of the historical Buddha. The large majority of Tibetant monks and nuns are celibate, as are all of the monastic orders of Burma, Cambodia, China, Laos, Sri Lanka, Thailand, and Vietnam."

Er wordt expliciet gesteld dat niet alle Tibetaanse boeddhistische monniken celibatair zijn, afhankelijk van welke school men aanhangt. Hoewel het een minderheid betreft leven verschillende Tibetaanse boeddhistische monniken niet celibatair.

Zelfs indien verzoeksters partner bijgevolg nog steeds monnik zou zijn, quod non, verhindert dit hen niet om een partnerrelatie te hebben en (overeenkomstig de boeddhistische tradities) in het huwelijk te zijn getreden.

Het is dan ook duidelijk dat er geen enkele twijfel voorhanden is over het bestaan van verzoeksters partnerrelatie.

3.2. Ten tweede stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster de geëigende weg van de gezinshereniging dient te volgen om verblijfsrecht te krijgen op basis van deze partnerrelatie.

Volgens verwerende partij is verzoekster niet staatloos, maar geniet zij de Chinese nationaliteit. Nog volgens verwerende partij kan de aanvraag tot regularisatie niet dienen om de gezinsherenigingsprocedure te vervangen, kan verzoekster haar IC voorleggen om te huwen met haar partner, kan zij naar India reizen, met haar Belgische partner, en dan de gezinshereniging aanvragen.

Zoals ook reeds aangehaald in het verzoekschrift in beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing gaat verwerende partij hier veel te kort door de bocht.

De gezinsherenigingsprocedure staat enkel open voor de echtgeno(o)t(e) of wettelijk partner van een Belgisch onderdaan. Verzoekster is enkel traditioneel (religieus) gehuwd met haar partner. Om haar relatie volgens de vereisten van de gezinsherenigingsprocedure te kunnen officialiseren en in het huwelijk te treden (of wettelijk samen te wonen) overeenkomstig de geldende regelgeving dient verzoekster niet alleen een identiteitsbewijs voor te leggen, maar eveneens een geboorteakte, attest van het Chinees gewoonterecht m.b.t. het huwelijk en attest van ongehuwdheid.

Los van de discussie over verzoekster staatloos is of niet²¹, moet zij om de nodige documenten te verkrijgen zich wenden tot de Chinese ambassade, het land waarvan zij volgens verwerende partij de nationaliteit bezit. Zowel in de aanvraag tot regularisatie als in het verzoekschrift in beroep haalde verzoekster reeds aan dat het onmogelijk is om deze documenten te verkrijgen.

Zelfs indien haar IC, afgeleverd door de Indische autoriteiten, kan worden aanvaard als bewijs van haar identiteit, zijn de Indische autoriteiten niet bevoegd om de overige documenten af te leveren die door de geldende regelgeving worden vereist om in het huwelijk te kunnen treden.

Verzoekster wordt als Tibetaanse vervolgd door de Chinese overheid. Dit werd expliciet bevestigd door het CGVS, dat bevestigt dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van China (stuk 2). Het CGVS stelde dat verzoekster niet mocht worden teruggeleid naar China, maar enkel naar India dat als eerste land van asiel werd beschouwd voor haar. De verregaande vervolging door de Chinese autoriteiten van Tibetaanse onderdanen blijkt bovendien uit verschillende objectieve landenrapporten.

Verzoekster kan zich bijgevolg niet aanbieden bij de Chinese ambassade om een aantal administratieve formaliteiten te vervullen. Ze kan de nodige documenten niet voorleggen en bijgevolg naar Belgisch recht niet huwen of wettelijk samenwonen. Dit ondermijnt haar recht op gezinshereniging en maakt een buitengewone omstandigheid uit.

Verwerende partij was onmiskenbaar op de hoogte van al bovenstaande informatie, nu deze rechtstreeks aan haar werd bezorgd in het verzoekschrift tot regularisatie, én ook nogmaals werd uiteengezet in het verzoekschrift in beroep tegen de eerste onontvankelijkheidsbeslissing. Minstens kan redelijkerwijze van verwerende partij worden verwacht dat zij op de hoogte diende te zijn.

Desondanks laat zij volledig na om hierover enige concrete motivering op te nemen, en stelt zij zich tevreden met een loutere verwijzing naar verzoeksters Indisch reisdocument. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert betreft de onmogelijkheid om documenten van de burgerlijke stand te verkrijgen geen 'blote bewering', maar wordt dit gestaafd door het CGVS en alle beschikbare objectieve landeninformatie.

Dergelijke handelwijze is flagrant in strijd met de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust.

Verwerende partij stelt voorts dat "mevrouw verklaart opnieuw dat ze voor de procedure gezinshereniging niet in aanmerking komt omdat haar partner geen stabiele bestaansmiddelen heeft in België" en geeft aan dat de regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan dienen ter vervanging van de gezinsherenigingsprocedure.

Het klopt dat verzoekster jaren geleden, toen ze haar partner net had leren kennen, niet in aanmerking kwam voor gezinshereniging, onder meer omdat haar partner op dat ogenblik geen stabiel werk en inkomen had. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoekster echter nooit aangegeven dat het inkomen van haar partner op dit ogenblik nog een probleem zou zijn voor de gezinsherenigingsprocedure. In de regularisatieaanvraag werd integendeel letterlijk aangegeven dat verzoeksters partner intussen vast werk heeft en ongeveer 1500 euro netto per maand verdient, wat voldoende is voor de procedure gezinshereniging. Er werden ter staving zelfs loonfiches van verzoeksters partner toegevoegd. Het is voor verzoekster dan ook een raadsel waarom verwerende partij meent dat zij omwille van het werk van haar partner geen gezinshereniging zou kunnen aanvragen. Enkel het officialiseren van de relatie is een enorm probleem, reden waarom verzoekster

geen enkele andere keuze heeft dan de aanvraag gezinshereniging door middel van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Zoals ook bevestigd wordt door uw Raad leent de regularisatieprocedure zich er eveneens toe om om een verblijfsvergunning te verzoeken op grond van een partnerrelatie (RvV, nr. 211 109, 17 oktober 2018).

Verzoekster is een Tibetaanse vluchteling. Haar man is dat ook, of was dat althans tot hij de Belgische nationaliteit verkreeg.

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen.

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* oordeelde het EHRM dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van vluchtelingen en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Verwerende partij diende dan ook in rekening te brengen dat verzoekster als Tibetaans vluchteling (zij het nu in India of België) niet de nodige documenten kan verzamelen om officieel in het huwelijk te treden overeenkomstig de Belgische wetgeving. Dit neemt echter niet weg dat haar gezinsleven alsnog beschermd wordt door artikel 8 EVRM en er bijgevolg een positieve verplichting op verwerende partij rust om het gezinsleven te vrijwaren.

Verwerende partij diende dan ook dit gezinsleven als buitengewone omstandigheid te aanvaarden en een verblijfsmachtiging af te leveren.

3.3. Ten derde geeft verwerende partij aan dat de procedure gezinshereniging strikt gebonden is aan welbepaalde termijnen en verzoekster dan ook niet langdurig zal worden gescheiden van haar partner.

Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoekster, indien zij terugkeert naar India, geen mogelijkheid zal hebben om met haar man herenigd te worden.

Zoals hierboven aangetoond kan verzoekster onmogelijk officieel in het huwelijk treden bij gebrek aan de nodige documenten. Verzoekster zou dan ook voor onbepaalde tijd van haar man gescheiden worden, nu zij vooralsnog niet in aanmerking komt voor gezinshereniging bij gebrek aan een officieel huwelijk. Ook de behandelingstermijn van een aanvraag van een humanitair visum loopt intussen op tot meer dan een jaar, in de onwaarschijnlijke hypothese dat verwerende partij ook in deze procedure verzoekster niet gewoon zal doorverwijzen naar de gezinsherenigingsprocedure zoals zij in huidige bestreden beslissing doet.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch onderdaan op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in het buitenland moet worden gedaan, maar perfect op het Belgisch gemeentebestuur kan worden aangevraagd, waarna een attest van immatriculatie (en bijgevolg een tijdelijk verblijfsrecht) wordt afgeleverd.

Het is dan ook bijzonder onredelijk en in strijd met de Belgische regelgeving om van verzoekster te verwachten dat zij terugkeert naar India om daar een aanvraag gezinshereniging in te dienen die enerzijds onmogelijk is voor haar bij gebrek aan de nodige documenten, en anderzijds perfect vanop het Belgisch grondgebied kan worden gedaan.

Verzoekster zou bijgevolg niet gewoon even terugkeren om de gezinsherenigingsprocedure te volgen zoals verwerende partij voorhoudt, maar zou integendeel voor onbepaalde tijd in India moeten verblijven, vermoedelijk permanent.

Verwerende partij geeft aan dat het gezinsleven niet in India moet worden uitgeoefend, maar in de huidige stand van zaken komt een terugkeer naar India daar onmiskienbaar wel op neer. Daarbij is het duidelijk dat er erg moeilijk te overkomen hindernissen zijn die een gezamenlijk gezinsleven in een ander land beletten.

Haar partner beschikt niet over een verblijfsrecht in India, reden waarom hij destijds ook erkend werd als vluchteling door de Belgische asielinstanties. Als thans Belgisch onderdaan beschikt hij evenmin over een verblijfstitel aldaar, en dient hij een visum aan te vragen én te krijgen om zelfs maar het land in en uit te reizen. Verzoeksters partner zou zich dan ook niet duurzaam bij verzoekster kunnen vestigen in India, waardoor het enkel mogelijk is om hun gezinsleven in België uit te oefenen.

Als voormalig Tibetaans vluchteling en thans Belgisch onderdaan kan bovendien niet van verzoeksters partner worden verwacht te kiezen tussen het opgeven van zijn opgebouwd leven in België en zich in India te proberen vestigen, of het onderhouden van zijn gezinsleven vanop afstand.

3.4.

Ten slotte heeft verzoekster in haar verzoek tot verblijfsmachtiging aangevoerd dat zij als Tibetaanse in India misschien niet vervolgd wordt in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar wel ernstig gediscrimineerd wordt, en dat dit eveneens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken die een aanvraag vanuit New Delhi ernstig bemoeilijkt.

Tibetanen zijn 'vreemdelingen' en 'gasten' in India, en worden er aan een resem restricties onderworpen voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen, en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid (zie stuk 3 bij het verzoek tot verblijfsmachtiging). Verzoekster loopt als alleenstaande Tibetaanse vrouw daarbovenop een risico op seksueel geweld (zie stuk 4 bij het verzoek tot verblijfsmachtiging).

Verwerende partij heeft hier opnieuw geen antwoord op geformuleerd, ondanks de kritiek van verzoekster in het verzoekschrift in beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing.

Verwerende partij verwijst louter naar het feit dat verzoekster destijds met haar Indisch reisdocument voor vluchtelingen een Schengenvisum heeft verkregen en op die manier naar Frankrijk reisde, en besluit daardoor dat alle informatie die aan het regularisatieverzoek werd toegevoegd niet klopt, want dat dit een indicatie is dat Chinese Tibetanen in India wel degelijk vrij in en uit kunnen reizen. Even later stelt verwerende partij wel dat zij aan terugkeerformaliteiten moeten voldoen om naar India te kunnen terugkeren.

Hoewel bovenstaande redenering hoogst twijfelachtig is om te besluiten dat Chinese Tibetanen vrij in en uit India kunnen reizen, dient te worden opgemerkt dat de toegevoegde landeninformatie eveneens melding maakt van restricties op vlak van werk, bewegingsvrijheid, vrije meningsuiting, vrijheid van vergadering, ... Verwerende partij rept hierover echter met geen woord in de bestreden beslissing, en verwijst louter naar verzoeksters asielaanvraag en het feit dat zij nooit melding maakte van enig seksueel geweld tijdens deze procedure.

Verzoekster wenst te benadrukken dat de beoordeling of een situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een andere manier dient te gebeuren dat de beoordeling of een situatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaakt.

Hoewel haar effectief de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, is de situatie voor Tibetaanse vluchtelingen in India wel degelijk van die aard dat deze buitengewone omstandigheden uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekster om de aanvraag vanuit India in te dienen. Daarnaast maakt het ook een hindernis uit om het gezinsleven buiten België te beleven.

Uit al het bovenstaande blijkt dat verwerende partij er niet in geslaagd is om rekening te houden met de individuele situatie van verzoekster en haar partner.

Verwerende partij heeft wederom niet geantwoord op alle relevante elementen die werden aangevoerd door verzoekende partij in het verzoekschrift tot regularisatie en het verzoekschrift in beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing, heeft opnieuw geen rekening gehouden met de aangetoonde risico's en moeilijke levensomstandigheden in India, en heeft opnieuw geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster een vluchteling is, haar eigen overheid vreest en zich er niet toe kan wenden.

Met de bestreden beslissing volhardt verwerende partij hardnekkig in de formalistische ontvankelijkheidsverplichtingen, hoewel zij eigenlijk het gezinsleven van verzoekster zoals beschermd door artikel 8 EVRM dient te respecteren en verzoekster dient te machtigen tot verblijf in België. Door de bestreden beslissing wordt de facto een einde gemaakt aan het gezinsleven van verzoekster, zonder mogelijkheid om een visum gezinshereniging aan te vragen bij gebrek aan de nodige documenten, en zonder verplichting voor verwerende partij om zelfs maar binnen een redelijke termijn, of binnen eender welke termijn, een beslissing te nemen in haar visumaanvraag.

Verwerende partij schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheidsplicht, de motiveringsplicht en verzoeksters recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij in haar verzoek tot verblijfsmachtiging aangevoerd had dat zij als Tibetaanse in India misschien niet vervolgd wordt in de zin van de Vluchtelingenconventie maar wel ernstig gediscrimineerd wordt, en dat dit eveneens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken die een aanvraag vanuit New Delhi ernstig bemoeilijkt. Zij verduidelijkt dat Tibetanen 'vreemdelingen' en 'gasten' zijn in India, en aan een resem van restricties onderworpen worden voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, waarbij zij verwijst naar stuk 3 gevoegd bij haar aanvraag. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij hierop geen antwoord heeft geformuleerd. Zij stelt dat de verwerende partij louter verwijst naar het feit dat zij destijds met haar Indisch reisdocument voor vluchtelingen een Schengenvisum heeft verkregen en op die manier naar Frankrijk reisde, en daaruit besluit dat alle informatie die aan het regularisatieverzoek werd toegevoegd niet klopt, want dat dit een indicatie is dat Chinese Tibetanen wel degelijk vrij in en uit kunnen reizen. Zij vervolgt dat hoewel bovenstaande redenering hoogst twijfelachtig is om te besluiten dat Chinese Tibetanen vrij in en uit India kunnen reizen, dient opgemerkt te worden dat de toegevoegde landeninformatie eveneens melding maakt van restricties op vlak van werk, bewegingsvrijheid, vrije meningsuiting en vrijheid van vergadering. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij hierover met geen woord rept in de bestreden beslissing en louter verwijst naar haar asielaanvraag en het feit dat zij nooit melding maakte van enig seksueel geweld tijdens de procedure.

2.3. In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat uit de motieven blijkt dat de bestreden beslissing is ingegaan op de argumenten van de verzoekende partij betreffende de situatie van Tibetanen in India. Zij meent dat de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aantoon

en dat de verzoekende partij evenmin aantoon met een begin van bewijs dat zij, gedurende haar verblijf in India, er gediscrimineerd zou zijn geweest omwille van haar Tibetaanse origine en/of Chinese nationaliteit. In de nota met opmerkingen wordt voorts gesteld dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal die stelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas, dat de verzoekende partij in India verblijfsrecht geniet, dat Tibetanen in India bescherming genieten, geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China gedeporteerd te worden en Tibetanen met verblijfsrecht in India er probleemloos een internationaal reisdocument kunnen verkrijgen. De verwerende partij meent dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat zij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Zij meent dat de verzoekende partij niet aantoon met welke gekende elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

2.5. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te

weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.6. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 23 maart 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende (zie punt 1.4.). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de voornoemde aanvraag betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerde:

“1.2. Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken

(...)

Tibetanen zijn ‘vreemdelingen’ en ‘gasten’ in India, en worden er aan een resem restricties onderworpen voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen, en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid (zie stuk 3).

Verzoekster kan haar gezinsleven met haar partner dus niet effectief beleven in India, heeft er de nationaliteit niet, en wordt er aan systematische mensenrechtenschendingen onderworpen.

(...)

Er zijn met andere woorden buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag vanop het grondgebied wordt ingediend.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat het door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde stuk 3 een rapport betreft van het Tibet Justice Center *“Tibet's stateless nationals III, The status of Tibetan Refugees in India”* waarin de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaalde situatie voor Tibetanen in India bevestigd wordt.

Dat deze elementen werden aangevoerd door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt uitdrukkelijk vermeld *“Tibetanen worden volgens mevrouw in India aan restricties onderworpen, op het vlak van werk, bewegingsvrijheid, vrije meningsuiting, vrijheid van vergadering. Tibetanen in India zouden volgens mevrouw niet vrij in en uit kunnen reizen.”*

2.7. De Raad stelt vast dat uit de daaropvolgende motieven in de bestreden beslissing – *“Mijnheer kan als Belg met Tibetaanse origine probleemloos in en uitreizen. Dat Chinese Tibetanen in India niet vrij in en uit kunnen reizen, stemt niet overeen met de manier waarop mevrouw naar Europa reisde, namelijk met een internationaal reisdocument voorzien van een Schengenvisum. Met dit visum kon ze naar Frankrijk reizen, er kortstondig verblijven en vervolgens doorreizen naar België.”* – kan afgeleid worden waarom de verwerende partij van mening is dat de aangevoerde omstandigheid dat Tibetanen India niet vrij in en uit kunnen reizen geen buitengewone omstandigheid vormt. Echter stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen motieven bevat waarom de omstandigheid dat Tibetanen aan restricties onderworpen worden voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, zoals aangehaald in de aanvraag van 23 maart 2018 als buitengewone omstandigheid, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij, betreffende de resem van restricties voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, geen antwoord heeft geformuleerd in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij louter verwijst naar het feit dat zij destijds met haar Indisch reisdocument voor vluchtelingen een Schengenvisum heeft verkregen en op die manier naar Frankrijk reisde, dat dit een indicatie is dat Chinese Tibetanen wel degelijk vrij in en uit kunnen reizen doch dat dient opgemerkt te worden dat de toegevoegde landeninformatie eveneens melding maakt van restricties op vlak van werk, bewegingsvrijheid, vrije meningsuiting en vrijheid van vergadering, dat de verwerende partij hierover met geen woord repte in de bestreden beslissing en louter verwijst naar haar asielaanvraag en het feit dat zij nooit melding maakte van enig seksueel geweld tijdens de procedure. Gelet op voormeld betoog van de verzoekende partij kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij niet aantoonde met welke gekende elementen zij geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verwerende partij lijkt voor te houden dat op de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheid betreffende de restricties voor Tibetanen in India betreffende het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, wel degelijk werd geantwoord in de bestreden beslissing doordat verwezen werd naar de weigeringsbeslissing van het CGVS, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stelt vooreerst vast dat deze zienswijze geenszins ondersteund wordt door de bewoording en de opbouw van de bestreden beslissing. Immers wordt wel verwezen naar de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, doch enkel als onderbouwing van het argument dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar India niet hoeft te vrezen voor refoulement naar de Volksrepubliek China en dit als volgt: *“Ook mevrouw dient niet te vrezen voor refoulement naar de Volksrepubliek China. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft: “U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving naar de Volksrepubliek China.”* alsook als argument waarom de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheid dat zij als alleenstaande vrouw in India het risico loopt slachtoffer te worden van seksueel geweld geen buitengewone omstandigheid vormt en dit als volgt: *“Het seksueel geweld in India kwam evenmin ter sprake tijdens de asielprocedure van mevrouw. De subsidiaire bescherming werd haar niet toegekend.”* Zelfs indien kan gesteld worden dat uit het geheel van de motieven blijkt dat verwezen wordt naar de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal en dat dit wel degelijk ook kan beschouwd worden als redengeving waarom de aangevoerde omstandigheid betreffende het bestaan van restricties voor Tibetanen in India, geen buitengewone omstandigheid vormt, moet vastgesteld worden dat ook een dergelijke verwijzing geen (volledig) antwoord vormt waarom de aangehaalde restricties voor Tibetanen in India geen buitengewone omstandigheden vormen. Immers blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 13 juli 2017 dat over de bescherming die Tibetanen in India genieten gesteld wordt dat *“uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd (blijkt) dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met voor de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verscheidene regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een RC (CGVS p 10).”* Uit deze motieven van de beslissing van de commissaris-generaal kan echter niet afgeleid worden waarom de algemene situatie voor Tibetanen in India, bestaande uit een reeks restricties waaronder ook restricties op het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en vrijheid qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, een terugkeer naar India niet verhindert. Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt verder dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar asielaanvraag stelde dat zij in India geen verblijfplaats had, dat het moeilijk leven was eens zij het klooster had verlaten, dat het moeilijk was om er werk te vinden en te overleven, dat zij niemand had om van afhankelijk te zijn en haar partner in België is, dat zij daarom besloot naar België te komen. Hieromtrent wordt er in de beslissing van de commissaris-generaal van 13 juli 2017 gesteld: *“Dat u geen verblijfplaats had, het in India moeilijk leven was eens u het klooster had verlaten, het moeilijk was om er werk te vinden en te overleven na het verlaten van het klooster en u niemand had om van afhankelijk te zijn valt niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie. Deze asielmotieven op zich zijn louter sociaaleconomisch van aard. Verder spreekt u dit asielmotief zelf tegen. Immers, nadat u het klooster had verlaten, ging u aan de slag als poetsvrouw bij een organisatie die taallessen geeft en naast uw salaris kreeg u er kost en inwoning. Bovendien vulde u uw inkomen verder aan met de verkoop van sweaters in New Delhi (CGVS p. 10). Verder wijs ik er op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Tibetanen in India aan de slag zijn in diverse economische sectoren. Dat uw partner in België verbleef en u hem wou vervoegen valt evenmin onder de Vluchtelingenconventie. Tevens vormt het geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (...) U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande*

stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen.” Uit voormelde motieven kan afgeleid worden waarom de verklaring van de verzoekende partij dat het moeilijk leven was in India en zij er moeilijk werk vond, geen elementen vormen *“waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”*. Uit deze motieven van de beslissing van de commissaris-generaal kan echter niet afgeleid worden waarom de algemene situatie voor Tibetanen in India, bestaande uit een reeks restricties waaronder ook restricties op het verwerven en bezitten van eigendom en vrijheid qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, een terugkeer naar India niet verhindert.

Met de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in India verblijfsrecht geniet, dat Tibetanen in India bescherming genieten, geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China gedeporteerd te worden en Tibetanen met verblijfsrecht in India er probleemloos een internationaal reisdocument kunnen verkrijgen, toont de verwerende partij niet aan dat (volledig) geantwoord werd op de aangevoerde buitengewone omstandigheid dat Tibetanen aan restricties onderworpen worden voor het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid, minstens toont zij niet aan op welke wijze deze motieven van de bestreden beslissing kunnen beschouwd worden als redenen waarom de aangevoerde omstandigheid geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Immers sluit het feit dat de verzoekende partij in India verblijfsrecht geniet, dat Tibetanen in India bescherming genieten en geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China gedeporteerd te worden en Tibetanen met verblijfsrecht in India er probleemloos een internationaal reisdocument kunnen verkrijgen, niet uit dat er voorts wel restricties kunnen gelden, zoals ook blijkt uit een door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegd stuk 3, betreffende het verwerven en bezitten van eigendom, vrijheid om te werken, om zich voort te bewegen en qua vrije meningsuiting en vergaderingsvrijheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de verwerende partij in haar verweernota niet dienstig betogen dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat zij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog stelt dat de verzoekende partij niet aantoont met een begin van bewijs dat zij, gedurende haar verblijf in India, er gediscrimineerd zou zijn geweest omwille van haar Tibetaanse origine en/of Chinese nationaliteit, stelt de Raad vast dat dit een *a posteriori* motivering betreft die geenszins het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing kan rechtzetten.

2.9. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.10. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.11. Aangezien het bestreden bevel op dezelfde dag, 25 november 2019, werd genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien beide beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, 26 november 2019, en aangezien beide beslissingen door dezelfde administratief assistent werden genomen en ondertekend, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de minister heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar India verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het eerste en enig middel is gebleken dat niet alle aangevoerde buitengewone omstandigheden werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden

uitgegaan van de veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de minister niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.12. Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en het daarin vastgestelde gebrek aan formele motivering, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER